

öl Kelebeęi

Yavuz DEMİRKIRAN

öl Kelebeđi

Yavuz DEMİRKİRAN

Altın rengi bir çölün kıyısındaki güneşli bir çayırdaki Bella adında küçük bir kelebek parlak turuncu kanatlarını gerdi. Kanatlarının içinden küçük yollar gibi siyah damarlar geçiyor, kenarlarında beyaz benekler parlıyordu. Yaklaşık bir çocuk avucu kadardı; iki ince anteni ve yuvarlak kehribar rengi gözleri vardı. Bugün, kumların üzerinden uzun göçüne başlayacağı gündü.

Bella'nın dedesi, Dede Monark, sıcak bir taşın üzerinde oturmuş, küçük yuvarlak gözlüklerini parlıyordu. Koyu turuncu kanatları solmuş ve buruşmuştu; bir dal bastona yaslanıyordu. Tohum haritalarıyla dolu hasır çantasını açtı. "Çölü geçecek bir kelebeğin iyi bir plana ihtiyacı vardır," dedi sevecenlikle. "Gel, sana nasıl yapılacağını öğreteyim."

Dede, Bella'ya bir kanadını kaldırıp rüzgârın hangi yöne ittiğini hissederek rüzgârı nasıl deneyeceğini gösterdi. Ona güneşi takip etmeyi ve uzun kayalar ile kıvrılmış kaktüsler gibi yer işaretlerini aramayı öğretti. Bella dikkatle dinledi ve her beceriyi çalıştı. Otu iplikle bağlanmış küçük bir yaprak kese hazırladı ve içine bir damla tatlı nektar koydu.

Gün doğmadan önce Bella çölün kıyısında durdu ve rüzgârı son bir kez kontrol etti. Rüzgâr arkasından hafifçe esiyordu, uçmak için mükemmeldi. En iyi yolu seçti ve birer birer ziyaret edebileceği çiçekli vahalar zincirini hedef aldı. Kalbi hızlı atıyordu, yarı heyecanlı yarı endişeliydi. "Kanat cırpa cırpa," diye fısıldadı kendine ve uçtu.

öl altında geniş ve altın rengi uzanıyordu. Kumdan yükselen sıcaklık, dalgalı bir cam zemin gibi titriyordu. Bella istikrarlı bir şekilde uçu, güneşin yükselişini izledi. Kanatları ısındı ve küçük yaprak kesesi yanına hafifçe vurdu. İlk vaha uzakta belirdi, kum denizinde küçük yeşil bir mücevher gibi.

Mor bir çiçeğe kondu ve serin nektar yudumladı. Etrafında vaha yaşamla uğulduyordu. Sirtında parlak yeşil bir şerit olan, parlak mavi-siyah bir böcek telaşla yanına geldi. Küçük kırmızı bir atkı takmış, tohum kabuğundan yapılmış bir matara taşıyordu. "Merhaba! Ben Pip," dedi neşeyle. "Büyük kumu geçiyor musun? Buradaki her yer işaretini bilirim!"

Pip hızlı bir bacağıyla uyuyan bir dev gibi şekillenmiş uzun kırmızı kayayı işaret etti. "O kayanın yanından uç, sonra üç kıvrılmış kaktüsü hedef al," dedi. Tohum kabuğu matarasından bir yudum su paylaştı. Bella kendini çoktan daha güçlü hissetti. "Teşekkürler, Pip," dedi. "Hatırlayacağım." Antenlerini sallayarak yeniden sıcak havaya yükseldi.

Öğleden sonra güneş kavurdu ve kum bembeyaz parlardı. Bella'nın kanatları ağırlaştı, antenleri sarktı. Ama gözlerini Pip'in söylediği gibi uyuyan dev kayasından ayırmadı. Çırp, çırp, çırp. Durmadı. Önündeki serin yeşil vahaları düşündü ve devam etti.

Sonunda üç kıvrılmış kaktüsü tam Pip'in söz verdiği yerde gördü. Ötelerinde tüylü palmyelerin gölgelediği başka bir vaha bekliyordu. Bella yumuşak çimende dinlendi ve biraz daha nektar yudumladı. Gökyüzünden geçen başka kelebekler fark etti, hepsi aynı yöne uçuyordu. Onlar da tıpkı Dede'nin öğrettiği gibi güneşi ve yer işaretlerini kullanıyordu.

O gece Bella bir yaprağın altında uyurken çöl serinledi. Sabah rüzgâr yön değiştirmiş ve ona karşı esiyordu. Sabırla bekledi ve gökyüzünü kontrol etti. Sonra Dede'nin sözlerini hatırladı: "Göç eden böcekler güneşi takip eder ve toprağı okur." Bella kayalar boyunca yeni bir yol buldu ve yeniden yola çıktı.

Yolculuk sonsuz gibi geldi ve bir öğleden sonra Bella'nın kanatları yorgunluktan titredi. Sonra tanıdık bir ses duydu. "Bella! Buraya kadar geldin!" Pip'ti, kırmızı atkısı dalgalanarak kumda zıplıyordu. "Son vaha şu kum tepesinin hemen ötesinde," dedi. "Neredeyse vardın. Devam et!" Bella gülümsedi ve kanat çırpmaya devam etti.

Bella kum tepesinin üzerinden yükseldikçe yükseldi. Kanatları ağrıyordu ama pes etmedi. Altında geniş, yemyeşil bir vaha yumuşak bir battaniye gibi yayılmıştı; çiçeklerle ve parıldayan suyla doluydu. Başarmıştı. Tüm özenli hazırlığı ve her bir kanat çırpışı onu kocaman çölün ötesine taşımıştı.

Parlak çiçekler arasına kondu ve yeniden güçlü hissedene kadar tatlı nektar içti. Pip geldi ve pürüzsüz bir çakıl taşının üzerinde neşeli küçük bir dans yaptı. "Bütün çölü geçtin!" diye sevindi. Bella havada döndü, turuncu kanatları güneş ışığını yakaladı. Ona yardım eden dostlar ve dersler için minnettar olarak çiçekler arasında dans etti.

Başka kelebekler de vahaya geldi, kanatları akşam ışığında parlıyordu. Bella, göç eden böceklerin çağlardır kullandığı aynı kadim yolları izlediğini fark etti; güneş, rüzgâr ve toprak ona yol göstermişti. Dede Monark'ı ve tohum haritalarını düşündü. Bir gün o da başkalarına öğretecekti.

O günden sonra Bella yeşil vahasında mutlu yaşadı, her sabah çiçekler arasında dans etti. Genç kelebekler büyük çölü nasıl geçtiğini sorduğunda onlara sırrını anlattı. Rüzgârı kontrol et, güneşi takip et ve en iyi yolu seç. Sonra devam et, kanat çırpma, asla pes etme.

Mevsimler deęişince Bella küçük yaprak kesesini hazırladı ve geldięi yoldan geri uętu. Her vahada durup Pip'i selamladı ve nektar yudumladı. Artık hazırlıęın ve azmin her şeyden önemli olduęunu biliyordu. Turuncu kanatlarını neşeyle cırparak, Dede Monark'a harika yolculuęunu anlatmak için evine doęru yola cıktı.